

SKYE TERRIER

Pochodzenie: Wielka Brytania

Data publikacji obowiązującego wzorca: 13.10.2010

Użytkowanie: terier.

Klasyfikacja FCI: grupa 3 teriery
sekcja 2 teriery małe
Próby pracy nie są wymagane.

KRÓTKI RYS HISTORYCZNY:

Jedna z najstarszych szkockich ras, dzisiejszy skye terier znany był kiedyś teriera z Wysp Zachodnich. Wśród jego przodków znajdują się najrozmaitsze psy, w tym i te, które dały początek cairn terierom. Jednym z najślawniejszych przedstawicieli rasy był Bobik od Franciszkanów z Edynburga, który po śmierci swego pana, w roku 1858 zamieszkał przy jego grobie na cmentarzu przy kościele Franciszkanów. Po śmierci sam został tam pochowany (choć w niepoświęconej ziemi), a jego oddanie i miłość do właściciela upamiętnione zostały na tablicy nagrobnej i drugiej, na przyległej ulicy. Większość skye terierów ma uszy stojące, ale znana jest też odmiana zwisłoucha, u której wiszące uszy przylegają płasko do głowy.

WRAŻENIE OGÓLNE:

Pies dwukrotnie dłuższy niż wysokość w kłębie, o sierści dobrej długości. Porusza się bez trudu i ma mocne kończyny, tułów i szczęki.

WAŻNE PROPORCJE:

Długość tułowia dwukrotnie większa od wysokości w kłębie.

ZACHOWANIE/TEMPWRAMENT:

Pełen godności, elegancki. Jest to pies jednego właściciela, nieufny wobec obcych, ale nigdy złośliwy.

GŁOWA:

Mózgoczaszka: Długa i mocna. Bardziej się ceni mocną niż przesadnie długą.

Czaszka: Średniej szerokości w tylnej części, stopniowo zwęża się ku mocnej kufie.

Stop: łagodny.

Trzewioczaszka:

Nos: Czarny.

Kufa: Mocna.

Uzębienie: szczęka i żuchwa mocne, równej długości, zgryz nożycowy, regularny i ścisły, to znaczy, że siekacze szczęki nakrywają w ścisłym kontakcie siekacze żuchwy i są ustawione prosto.

Oczy: Brązowe, lepiej, gdy są ciemnobrązowe, średniej wielkości, osadzone blisko siebie, wyraziste.

Uszy: Stożące lub wiszące. Stożące są ładnie owłosione, nie za duże. Szytywne na zewnętrznych krawędziach, a wewnętrznymi krawędziami lekko nachylone ku przodowi.

Wiszące – większe, proste i płaskie, przednia krawędzią przylegające do policzków.

SZYJA:

Długa o profilu lekko wygiętym.

TUŁÓW:

Długi i niski. Żebra wydają się nieco płaskie, gdyż sierść gładko na nich opada.

Grzbiet: Prosty.

Lędźwie: Krótkie.

Klatka piersiowa: Głęboka, owalna i długa.

OGON:

Opuszczony, powinien w górnej części zwisać, a w dolnej być lekko zagięty.

Uniesiony, powinien stanowić przedłużenie linii grzbietu, nie unosi się nad nią i nie zakręca do góry. Obficie owłosiony.

KOŃCZYNY:

Kończyny przednie:

Łopatką: szeroka, przylegająca do tułowia.

Przedramię: krótkie i dobrze umięśnione.

Łapy: Kończyn przednich są większe od tylnych i skierowane równo do przodu. Opuszki palców grube, a pazury mocne.

Kończyny tylne:

Wygląd ogólny: Mocne, dobrze rozbudowane i kątowne. Oglądane z tyłu proste, krótkie i dobrze umięśnione.

Kolano: Dobrze kątowne.

Staw skokowy: Dobrze kątowny.

Śródstopie: Bez wilczych pazurów.

Łapy: Mniejsze od przednich i skierowane równo do przodu. Opuszki palców grube, a pazury mocne.

CHODY:

W ruchu kończyny stawiane prosto do przodu. Gdy patrzymy na nie od przodu, stanowią jakby przedłużenie prostych linii frontu. Ich rozstawienie jest takie

samo w łokciach, jak w łapach. Zasadnicze odepchnięcie zależy od kończyn tylnych, które kierują się prosto ku przodowi. Przednie kończyny są daleko wyrzucane, ale nie powinny być wysoko unoszone nad ziemię. Ogólnie ruch jest swobodny, energiczny i płynny.

SZATA:

Sierść: Dwuwarstwowa. Podszerstek krótki, przylegający, miękki i wełnisty. Włos okrywowy rozsądnej długości, twardy, prosty, płaski nie tworzy loków. Nigdy nie przeszkadza w ruchu. Na głowie krótszy, bardziej miękki, opadający na czoło i oczy, ale nie utrudniający widzenia. Łączy się z sierścią na bokach głowy, na uszach frędzle, nie zasłaniające jednak ich kształtu.

Maść: umaszczenie czarne, jasno- lub ciemnoszare, płowe, kremowe, zawsze z czarnymi uszami i kufą. Przy każdym umaszczeniu występować mogą ciemniejsze naloty i jaśniejszy podszerstek, o ile tylko nos i uszy są czarne. Mała, biała plamka na piersi dopuszczalna.

WIELKOŚĆ:

Wysokość w kłębie: idealna: 25 - 26 cm.

Długość od czubka nosa do końca ogona wynosi 105 cm. Suka nieco mniejsza, przy zachowaniu tych samych proporcji.

WADY:

Wszelkie odstępstwa od powyższego wzorca powinny być traktowane jako wady i oceniane w zależności od ich stopnia oraz wpływu na zdrowie, sprawność i dobre samopoczucie psa.

WADY DYSKwalIFIKUJĄCE:

- Agresja lub wyraźna lękliwość
- Psy posiadające wyraźne wady fizyczne lub zaburzenia charakteru powinny być dyskwalifikowane.

UWAGA:

Samce muszą mieć normalnie rozwinięte dwa jądra umieszczone w worku mosznowym.